

— жълтичките грѣятъ, като ясно сажнце. Хей, това не е злато! . . . Вие, гяуръ-пезевенклеръ, сте ма излѣгале. . . вие сте ми донесле жерава, вжглене, зѣме и гущере. . . изгорихъ си рѣцете. . . А проклѣтите гяуре духатъ огънѣтъ. . . (Сабужда са). Какви дяволе ми са мѣтатъ въ главата! Страшенъ сѣмъ видѣхъ. Аллахътъ е единъ, а Мохамедъ е неговъ пророкъ! (На една изъ булите). Фатиме, я попей ми полегичка нѣкоя босанска севдалийска пѣсенъ!

Една отъ ханжмита (пѣе):

Платно бели сарајка ђевојка,
Засукала руке до лакута,
Засукала нозе до колена;
Белије су руке од рукава,
Црвеније нозе од шалвара. . .

Мидтатъ (заспива и бжлува).

Дѣ сѣмъ азъ? кои сѣ тие хора? Какви сѣ тия рошави шайки? И левове иматъ на главите. . . Тие сѣ отъ бжлгарските ханшове. Ей, момчета, хванете тие хайдучи, вѣжете ги и обѣсете ги посрѣдъ Русчукъ! Махнете са оттукъ, — рѣцете ви сѣ крѣвави! О-ле-ле, спасете ма; тие искатъ да ма заколатъ. Не мога никакъ да стана; като китюкъ сѣмъ станалъ; краката ми сѣ тѣшки. А кой е тоя? А-а-а! единъ отъ хайдучите отива въ къщата ми. Ей, хванете го. . . Я гледай ти! Той носи Стоянка на рѣцете си! Цѣлува я! . . . Хей, вѣжете го, убийте го; той отградна сѣрцето ми. Е-е-е, нѣма да ти я дамъ жива въ рѣцете! Дека ми е ножѣтъ? Отградна я и побѣгна гяурското куче! Спасете ма! Азъ гора, азъ умирамъ; страшно е да умира човѣкъ. Проклѣти да сте! (Пробужда са).

ХАРЕМЪ-КЕХАЯТА.

Що ви е, паша-ефендимизъ? Вие сте блѣдни; сѣмѣтъ ви бѣше трѣвоженъ.